

Strasbourg, 12.12.2012
COM(2012) 744 final

2012/0360 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență

{SWD(2012) 416 final}

{SWD(2012) 417 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Contextul general

Prezenta propunere vizează modificarea Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență („Regulamentul privind insolvența” sau „regulamentul”).

Regulamentul privind insolvența stabilește un cadru european pentru procedurile transfrontaliere de insolvență. Regulamentul se aplică atunci când debitorul, fie acesta persoană fizică sau juridică, are active sau creditori în mai multe state membre. Regulamentul determină instanța care are competența de a deschide proceduri de insolvență: procedurile principale trebuie să fie deschise în statul membru în care se află centrul intereselor principale (*center of main interests* - COMI) ale debitorului și efectele acestor proceduri sunt recunoscute la nivelul UE. Procedurile secundare pot fi deschise acolo unde debitorul are un sediu; efectele acestor proceduri secundare se limitează la activele din statul respectiv. Regulamentul conține, de asemenea, norme privind legislația aplicabilă și anumite norme privind coordonarea procedurilor principale și secundare de insolvență. Regulamentul privind insolvența se aplică tuturor statelor membre, cu excepția Danemarcei, care nu participă la cooperarea judiciară în temeiul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Adoptat în mai 2000, Regulamentul privind insolvența se aplică de la data de 31 mai 2002. La zece ani după intrarea sa în vigoare, Comisia a analizat funcționarea sa în practică și consideră că este necesară modificarea acestui instrument.

1.2. Necesitatea unei revizuirii a Regulamentului privind insolvența

Deși, în general, se consideră că Regulamentul privind insolvența funcționează cu succes în facilitarea procedurilor transfrontaliere de insolvență în cadrul Uniunii Europene, consultarea părților interesate și studiile juridice și empirice comandate de Comisie au evidențiat o serie de probleme în aplicarea în practică a regulamentului. În plus, regulamentul nu reflectă suficient prioritățile actuale ale UE și practicile naționale în ceea ce privește legislația în materie de insolvență, în special promovarea salvării întreprinderilor aflate în dificultate. În esență, evaluarea Regulamentului privind insolvența a identificat cinci deficiențe principale:

- domeniul de aplicare al regulamentului nu acoperă procedurile naționale care prevăd restructurarea unei societăți într-o etapă de pre-insolvență („proceduri de pre-insolvență”) sau procedurile care mențin echipa de conducere existentă („proceduri hibride”). Cu toate acestea, astfel de proceduri au fost introduse recent în multe state membre¹ și se consideră că acestea cresc șansele de restructurare cu succes a întreprinderilor. În plus, mai multe proceduri de insolvență a persoanelor fizice se află în prezent în afara domeniului de aplicare al regulamentului;

¹ Pentru o prezentare generală a procedurilor naționale de pre-insolvență și hibride, a se vedea secțiunea 2 din raportul Comisiei din 12.12.2012 privind evaluarea Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului privind procedurile de insolvență.

- există dificultăți în determinarea statului membru care este competent să deschidă proceduri de insolvență. Cu toate că există un sprijin larg în favoarea acordării competenței de a deschide procedurile principale de insolvență statului membru în care se află COMI ale debitorului, au existat dificultăți în aplicarea în practică a conceptului. Normele din regulament privind competența au fost criticate, de asemenea, pentru că permit căutarea instanței celei mai favorabile („*forum shopping*”) de către societăți și persoane fizice prin deplasarea abuzivă a COMI;
- de asemenea, au fost identificate probleme în ceea ce privește procedurile secundare. Deschiderea procedurilor secundare poate împiedica administrarea eficientă a patrimoniului debitorului. Odată cu deschiderea procedurilor secundare, lichidatorul din cadrul procedurilor principale nu mai deține controlul asupra activelor din alt stat membru, ceea ce face ca vânzarea debitorului pe baza continuității activității² să fie mai dificilă. În plus, în prezent procedurile secundare trebuie să fie proceduri de lichidare, fapt care constituie un obstacol pentru restructurarea cu succes a unui debitor;
- există probleme legate de normele privind publicitatea procedurilor de insolvență și depunerea cererilor de admitere a creanțelor. În prezent nu există o obligație de publicare sau înregistrare a hotărârilor nici în statele membre în care se deschide o procedură, nici în statele membre unde există un sediu. De asemenea, nu există un registru european de insolvență care să permită efectuarea de căutări în mai multe registre naționale. Cu toate acestea, buna funcționare a procedurilor transfrontaliere de insolvență se bazează în mare măsură pe publicitatea hotărârilor relevante referitoare la o procedură de insolvență. Judecătorii trebuie să știe dacă s-au deschis deja proceduri în alt stat membru; creditorii sau potențialii creditori trebuie să aibă cunoștința de faptul că procedurile au început. În plus, creditorii, în special micii creditori și IMM-urile, se confruntă cu dificultăți și suportă costuri atunci când depun cereri de admitere a creanțelor în temeiul Regulamentului privind insolvența;
- în cele din urmă, regulamentul nu conține norme specifice care să reglementeze insolvența unui grup multinațional de întreprinderi, deși un număr mare de cazuri transfrontaliere de insolvență implică grupuri de societăți. Premisa de bază a Regulamentului privind insolvența este aceea că trebuie să se deschidă proceduri separate pentru fiecare societate din cadrul grupului și că aceste proceduri sunt complet independente una de cealaltă. Lipsa unor dispoziții specifice privind insolvența unui grup diminuează adesea perspectivele restructurării cu succes a grupului în ansamblul său și poate duce la dezmembrarea acestuia.

Evaluarea detaliată a aplicării în practică a regulamentului este prezentată în raportul Comisiei care însoțește prezenta propunere. O analiză aprofundată a problemelor pe care le ridică regulamentul în vigoare, precum și impacturile diferitelor opțiuni avute în vedere pentru soluționarea acestora pot fi găsite în evaluarea impactului efectuată de Comisie, care însoțește, de asemenea, prezenta propunere.

² „Continuitatea activității” este un concept utilizat mai ales în contabilitate, care permite contabililor să pregătească situațiile financiare pe baza ipotezei conform căreia întreprinderea nu va fi lichidată în următoarele 12 luni.

Obiectivul global al revizuirii Regulamentului privind insolvența este acela de a îmbunătăți eficiența cadrului european pentru soluționarea cazurilor transfrontaliere de insolvență în vederea asigurării unei bune funcționări a pieței interne și a rezilienței acesteia în momente de criză economică. Acest obiectiv are legătură cu prioritățile politice actuale ale UE pentru a promova redresarea economică și creșterea durabilă, o rată mai mare a investițiilor și păstrarea locurilor de muncă, conform celor prevăzute în Strategia Europa 2020. Revizuirea regulamentului va contribui la asigurarea unei dezvoltări armonioase și la supraviețuirea întreprinderilor, astfel cum s-a afirmat în „*Small Business Act*”³. Revizuirea este, de asemenea, una dintre acțiunile-cheie enumerate în Actul privind piața unică II⁴.

2. CONSULTARE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

Prezenta propunere a fost precedată de o consultare a publicului interesat, a statelor membre, a altor instituții și a experților cu privire la problemele pe care le ridică în prezent regulamentul în vigoare și la posibilele soluții pentru acestea. La 29 martie 2012, Comisia a lansat o consultare publică în urma căreia au fost primite în total 134 de răspunsuri. De asemenea, Comisia a luat în considerare rezultatele unui studiu extern referitor la evaluarea aplicării Regulamentului privind insolvența, studiu efectuat de un consorțiu de universități din Heidelberg și Viena. Date empirice cu privire la impactul diferitelor opțiuni de reformă au fost colectate în cadrul unui alt studiu extern realizat de un consorțiu alcătuit din GHK și Milieu. Ambele studii vor fi publicate împreună cu prezenta propunere pe site-ul internet al DG JUSTIȚIE. În aprilie și octombrie 2012 au avut loc două reuniuni cu experții naționali. În plus, Comisia a instituit un grup format din experți din mediul privat specializați în domeniul cazurilor transfrontaliere de insolvență care s-a reunit de cinci ori în perioada mai-octombrie 2012 și a furnizat contribuții privind problemele, opțiunile și redactarea regulamentului revizuit.

Punctele de vedere ale părților interesate cu privire la principalele elemente ale reformei pot fi rezumate după cum urmează:

- în ceea ce privește extinderea domeniului de aplicare al regulamentului, o majoritate semnificativă a considerat că regulamentul ar trebui să acopere și procedurile de pre-insolvență și procedurile hibride. Opiniile au fost împărțite în ceea ce privește precizarea cu exactitate a procedurilor care ar trebui să fie acoperite și, în special, cazurile în care ar fi necesară supravegherea instanței. Majoritatea respondenților au fost de acord că Regulamentul privind insolvența ar trebui să se aplice persoanelor fizice și lucrătorilor care desfășoară o activitate independentă;
- în ceea ce privește competența, trei sferturi dintre respondenți au aprobat utilizarea conceptului COMI pentru localizarea procedurilor principale. Cu toate acestea, majoritatea respondenților au considerat că interpretarea de către jurisprudență a termenului COMI a cauzat probleme practice. Aproape jumătate dintre respondenți au prezentat probe privind cazuri de deplasare abuzivă a COMI⁵;

³ COM(2008) 394, 25.6.2008.

⁴ COM (2012)

⁵ În ceea ce privește amploarea acestei probleme, a se vedea secțiunea 3.4.1 din Raportul Comisiei privind evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere.

- în ceea ce privește relația dintre procedurile principale și cele secundare de insolvență, aproape jumătate dintre respondenți au fost nemulțumiți de coordonarea dintre acestea;
- în ceea ce privește publicarea procedurilor, trei sferturi dintre respondenți au fost de acord că lipsa unei dispoziții privind publicarea obligatorie a hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență constituie o problemă. Aproape jumătate dintre cei care și-au exprimat opinia au fost de părere că au existat probleme la depunerea cererilor de admitere a creanțelor;
- referitor la insolvența unui grup, aproape jumătate dintre respondenți au considerat că Regulamentul privind insolvența nu funcționează eficient în cazurile de insolvență a membrilor unui grup multinațional de societăți.

Comisia a analizat costurile și beneficiile principalelor aspecte ale reformei propuse în cadrul evaluării sale de impact care însoțește prezenta propunere.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Rezumatul acțiunii propuse

Elementele reformei propuse a Regulamentului privind insolvența pot fi rezumate după cum urmează:

- **domeniul de aplicare:** propunerea extinde domeniul de aplicare al regulamentului prin revizuirea definiției procedurilor de insolvență pentru a include procedurile hibride și procedurile de pre-insolvență, precum și procedurile de descărcare de datorie și alte proceduri de insolvență pentru persoanele fizice care, în prezent, nu se încadrează în definiție;
- **competența:** propunerea clarifică normele de competență și îmbunătățește cadrul procedural pentru determinarea competenței;
- **procedurile secundare:** propunerea prevede o gestionare mai eficientă a procedurilor de insolvență, oferindu-se instanțelor posibilitatea de a refuza deschiderea procedurilor secundare dacă acestea nu sunt necesare pentru a proteja interesele creditorilor locali, eliminându-se cerința conform căreia procedurile secundare trebuie să fie proceduri de lichidare și îmbunătățindu-se cooperarea dintre procedurile principale și cele secundare, în special prin extinderea cerințelor în materie de cooperare la instanțele implicate;
- **publicitatea procedurilor și depunerea cererilor de admitere a creanțelor:** propunerea impune statelor membre să publice hotărârile instanței competente în cazurile transfrontaliere de insolvență într-un registru electronic accesibil publicului și prevede interconectarea registrelor naționale de insolvență. De asemenea, aceasta introduce formulare-tip pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor;
- **grupurile de societăți:** propunerea prevede o coordonare a procedurilor de insolvență referitoare la diferitele societăți care fac parte din același grup,

prin obligarea lichidatorilor și a instanțelor implicate în diferitele proceduri principale să coopereze și să comunice reciproc; în plus, propunerea oferă lichidatorilor implicați în astfel de proceduri instrumentele procedurale necesare pentru a solicita o suspendare a celorlalte proceduri conexe și a propune un plan de salvare destinat membrilor grupului care face obiectul procedurilor de insolvență.

3.1.1. Domeniul de aplicare al Regulamentului privind procedurile de insolvență

Propunerea extinde domeniul de aplicare al Regulamentului privind insolvența prin modificarea actualei definiții a „procedurii de insolvență” de la articolul 1 alineatul (1). În această privință, se propune extinderea domeniului de aplicare pentru a include procedurile care nu implică un lichidator, dar în care activele și activitățile debitorului fac obiectul controlului sau supravegherii efectuate de către o instanță. Această modificare ar permite inițierea unor proceduri în cazul în care debitorul rămâne în posesia activelor sale și își gestionează activitatea fără a se numi un lichidator pentru a beneficia de recunoașterea, la nivelul UE, a efectelor procedurilor de insolvență generate de regulament. De asemenea, aceasta ar permite ca mai multe proceduri de insolvență vizând persoanele fizice să facă obiectul regulamentului. În plus, se propune să se facă o trimitere expresă la procedurile privind ajustarea creanțelor și la scopul măsurilor de salvare pentru a include, de asemenea, procedurile care permit debitorului să ajungă la un acord cu creditorii săi într-o etapă de pre-insolvență. De asemenea, datorită modificărilor, regulamentul s-ar alinia în mai mare măsură la abordarea adoptată de modelul de lege propus de UNCITRAL privind insolvența transfrontalieră⁶.

Deși extinderea domeniului de aplicare al regulamentului este importantă pentru a se asigura desfășurarea eficientă a procedurilor de pre-insolvență și a procedurilor hibride într-un context transfrontalier, acesta ar trebui să nu includă procedurile de insolvență care sunt confidențiale. Într-adevăr, există o serie de proceduri naționale de pre-insolvență în care debitorul intră în negocieri cu creditorii (anumiți creditori) în vederea ajungerii la un acord privind refinanțarea sau reorganizarea sa, însă această informație nu este făcută publică. Aceste proceduri pot să genereze un moratoriu al procedurilor individuale de executare sau să împiedice creditorii să inițieze proceduri de insolvență pentru o anumită perioadă, în scopul de a oferi debitorului o oarecare „marjă” de acțiune. Deși aceste proceduri pot avea un rol important în unele state membre, caracterul lor contractual și confidențial ar îngreuna recunoașterea efectelor lor la nivelul UE, din cauză că o instanță sau un creditor dintr-un alt stat membru nu ar ști că astfel de proceduri sunt în curs. Acest lucru nu împiedică însă ca o astfel de procedură să facă ulterior obiectul domeniului de aplicare al Regulamentului privind insolvența, din momentul în care devine publică.

Prezenta propunere nu prevede modificarea mecanismului existent conform căruia procedurile naționale de insolvență care fac obiectul regulamentului sunt enumerate în anexa A, iar statele membre decid notificarea unei anumitor proceduri de insolvență în scopul includerii în anexa respectivă. Cu toate acestea, propunerea introduce o procedură prin care Comisia analizează dacă o procedură națională de insolvență notificată îndeplinește efectiv condițiile prevăzute de definiția revizuită. Acest lucru va asigura că numai procedurile care sunt conforme cu normele din regulament sunt enumerate în anexă.

⁶ http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/insolvency/1997Model.html

3.1.2. Competența de a deschide proceduri de insolvență

Propunerea păstrează conceptul de centru al intereselor principale (COMI), deoarece acesta asigură tratarea cazului într-o jurisdicție cu care debitorul are o legătură autentică, mai degrabă decât într-o jurisdicție aleasă de fondatori. Abordarea COMI este, de asemenea, în conformitate cu evoluțiile internaționale, deoarece a fost aleasă de UNCITRAL ca standard jurisdicțional în modelul său de lege privind insolvența transfrontalieră. Pentru a oferi practicienilor în domeniul dreptului orientări în ceea ce privește determinarea COMI, propunerea completează definiția acestui concept; propunerea introduce, de asemenea, o dispoziție privind determinarea centrului intereselor principale ale persoanelor fizice. În plus, un nou considerent clarifică circumstanțele în care se poate răsturna prezumția conform căreia centrul intereselor principale ale unei persoane juridice este locul în care se află sediul său social; formularea acestui considerent este preluată din hotărârea „Interedil” a Curții de Justiție a Uniunii Europene⁷.

Propunerea îmbunătățește, de asemenea, cadrul procedural pentru determinarea instanței competente să deschidă proceduri. Propunerea prevede ca instanța să analizeze *ex officio* dacă este competentă înainte de deschiderea procedurilor de insolvență și să precizeze în hotărârea sa motivele pe care și-a întemeiat competența. În plus, propunerea acordă tuturor creditorilor străini dreptul de a contesta hotărârea de deschidere și asigură faptul că acești creditorii sunt informați cu privire la hotărârea de deschidere, pentru a fi în măsură să își exercite în mod efectiv drepturile. Aceste modificări au ca obiectiv asigurarea faptului că procedurile sunt deschise numai dacă statul membru în cauză are efectiv competență. Prin urmare, ar trebui să se reducă numărul cazurilor de căutare a instanței celei mai favorabile prin deplasarea abuzivă și lipsită de o bază reală a COMI.

În al treilea rând, propunerea clarifică faptul că instanțele care deschid procedurile de insolvență au competență și în ceea ce privește acțiunile care decurg în mod direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea, cum ar fi acțiunile pauliene. Această modificare codifică jurisprudența CJUE în hotărârea „DekoMarty”⁸. În cazul în care o astfel de acțiune este conexă cu o altă acțiune împotriva aceluiași pârât, întemeiată pe dreptul civil și comercial general, propunerea oferă lichidatorului posibilitatea de a introduce ambele acțiuni în instanțele din statul în care pârâtul își are domiciliul, dacă aceste instanțe sunt competente în temeiul Regulamentului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială⁹ (astfel cum a fost modificat). Această prevedere ar permite unui lichidator să introducă în fața aceleiași instanțe, de exemplu, o acțiune privind responsabilitatea unui administrator în temeiul dreptului insolvenței și o acțiune împotriva aceluiași administrator în temeiul normelor privind răspunderea civilă sau al dreptului societăților comerciale.

3.1.3. Procedurile secundare de insolvență

Sunt propuse mai multe modificări menite să îmbunătățească gestionarea eficientă a patrimoniului debitorului în situațiile în care acesta din urmă are un sediu în alt stat membru.

- Instanța sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare ar trebui să aibă posibilitatea, dacă acest lucru este solicitat de lichidator în cadrul procedurii principale, să refuze să deschidă sau să amâne pronunțarea hotărârii

⁷ Cauza C-396/09, hotărârea din 20.10.2011.

⁸ Cauza C-339/09, hotărârea din 12.2.2009.

⁹ JO L 12, 16.01.2001, p. 1.

dacă o astfel de deschidere nu ar fi necesară pentru a proteja interesele creditorilor locali. Acesta ar putea fi cazul, de exemplu, dacă un investitor a făcut o ofertă de cumpărare a societății în perspectiva continuității activității și oferta respectivă ar fi mai profitabilă pentru creditorii locali decât lichidarea activelor societății. Deschiderea procedurilor secundare ar trebui, de asemenea, să nu fie necesară dacă lichidatorul din cadrul procedurii principale promite creditorilor locali că vor fi tratați în cadrul procedurii principale ca și când ar fi fost inițiată o procedură secundară și că drepturile pe care le-ar fi avut într-un astfel de caz în ceea ce privește determinarea și prioritatea creanțelor lor vor fi respectate în distribuirea activelor. Practica unor astfel de „proceduri secundare sintetice” a fost dezvoltată în mai multe cazuri transfrontaliere de insolvență în care procedurile principale au fost deschise în Regatul Unit (în special în cadrul procedurilor de insolvență referitoare la Collins&Aikman, MG Rover și Nortel Networks). Instanțele engleze au acceptat faptul că lichidatorii englezi aveau dreptul de a distribui o parte din active în conformitate cu legislația statului membru în care se afla sediul. Întrucât în prezent o astfel de practică nu este posibilă în temeiul legislației multor state membre, propunerea introduce o normă de drept material care să permită lichidatorului să își ia față de creditorii locali astfel de angajamente cu caracter obligatoriu în privința patrimoniului.

- Modificarea propusă nu va afecta posibilitatea ca lichidatorul să solicite deschiderea de proceduri secundare în cazul în care acest lucru ar facilita administrarea cazurilor complexe, de exemplu în cazul în care un număr semnificativ de angajați trebuie să fie concediați în statul în care are sediul societatea în cauză. În astfel de cazuri, inițierea procedurii locale și numirea unui lichidator local pot fi în continuare utile pentru a se asigura gestionarea eficientă a patrimoniului debitorului.
- Propunerea prevede obligația instanței sesizate cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de a audia lichidatorul din procedura principală înainte de a pronunța o hotărâre. Prin această modificare se dorește să se asigure că instanța sesizată cu o cerere de deschidere a procedurii secundare este pe deplin conștientă de orice posibilitate de salvare sau de reorganizare analizată de lichidator și este în măsură să evalueze corespunzător consecințele deschiderii procedurii secundare. Această obligație este completată de dreptul lichidatorului de a contesta hotărârea de deschidere a procedurii secundare.
- Propunerea elimină actuala obligație ca procedura secundară să fie o procedură de lichidare. În cazul în care se deschide o procedură secundară, instanța care lansează această procedură poate alege dintr-o gamă completă de acțiuni disponibile în temeiul legislației naționale, inclusiv măsuri de restructurare. Prin această modificare se asigură faptul că deschiderea unei proceduri secundare nu înlătură în mod automat opțiunile de salvare sau de restructurare a unui debitor în ansamblu. Această modificare nu ar trebui să aducă atingere normelor privind recuperarea ajutorului de stat și jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene cu privire la recuperarea ajutorului de la societățile comerciale insolubile¹⁰.

¹⁰ Cauza C-454/09, hotărârea din 13.10.2011 (Comisia/Italia – „New Interline”).

- În plus, propunerea îmbunătățește coordonarea procedurilor principale și secundare prin extinderea obligației de a coopera, care în prezent se aplică numai lichidatorilor, la instanțele judecătorești implicate în procedurile principale și secundare. În consecință, instanțele vor fi obligate să coopereze și să comunice între ele; în plus, lichidatorii vor trebui să coopereze și să comunice cu instanța dintr-un alt stat membru implicat în proceduri. Cooperarea dintre instanțe va îmbunătăți coordonarea procedurilor principale și secundare și poate fi crucială în special pentru a asigura succesul unei restructurări, de exemplu, în ceea ce privește aprobarea unui protocol care stabilește un plan de salvare.

3.1.4. Publicitatea procedurilor de insolvență și depunerea cererilor de admitere a creanțelor

Propunerea prevede că anumite informații minime referitoare la procedurile de insolvență trebuie să fie publicate într-un registru electronic aflat la dispoziția publicului, gratuit, pe internet. Această obligație vizează deschiderea de către instanță a procedurii de insolvență, data de deschidere și - pentru procedura principală - data de închidere a procedurii, tipul procedurii, debitorul, lichidatorul desemnat, hotărârea de deschidere a procedurii, precum și hotărârea de numire a lichidatorului, în cazul în care sunt diferite, și termenul-limită de depunere a cererilor de admitere a creanțelor. Având în vedere diferențele dintre sistemele juridice naționale în ceea ce privește publicarea procedurilor de insolvență și nevoile diferite ale creditorilor, obligația de a publica aceste informații se limitează la societățile comerciale, la lucrătorii care desfășoară activități independente și la profesioniștii independenți; obligația nu cuprinde procedurile de insolvență referitoare la consumatori. Propunerea prevede crearea unui sistem de interconectare a registrelor electronice naționale care va fi accesat prin intermediul portalului european e-justiție. Printr-un act de punere în aplicare, Comisia va stabili criterii minime comune pentru căutarea în registre și pentru obținerea de rezultate, care se vor baza pe informațiile ce urmează să fie publicate în registrele de insolvență. Interconectarea registrelor naționale va asigura faptul că o instanță sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență va putea stabili dacă au fost deja deschise proceduri referitoare la același debitor în alt stat membru; de asemenea, interconectarea registrelor va permite creditorilor să afle dacă au fost deschise proceduri privind același debitor și, în caz afirmativ, care sunt competențele lichidatorului, în cazul în care a fost desemnat un lichidator. Pentru debitorii societăți comerciale, statele membre vor putea să se bazeze pe obligațiile care decurg din Directiva 2012/17/UE din 13 iunie 2012 în ceea ce privește interconectarea registrelor centrale, ale comerțului și ale societăților¹¹. Cu toate acestea, în sensul prezentului regulament, simpla informație că a fost deschisă o procedură referitoare la un debitor este insuficientă pentru coordonarea procedurilor transfrontaliere de insolvență și pentru a permite creditorilor să își exercite drepturile în cadrul unei astfel de proceduri.

Propunerea facilitează depunerea de cereri de admitere a creanțelor de către creditorii străini, în special de către creditorii mici și IMM-uri, în trei moduri: în primul rând, propunerea prevede două formulare-tip care urmează să fie introduse prin intermediul unui act de punere în aplicare, unul pentru notificarea care trebuie trimisă creditorilor și celălalt pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Aceste formulare-tip vor fi disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene, reducându-se astfel costurile de traducere. În al doilea rând, propunerea oferă creditorilor străini cel puțin de 45 de zile de la data publicării în registru a notificării privind deschiderea procedurii de insolvență pentru a depune cererile de admitere a

¹¹ JO L 156, 16.6.2012, p. 1.

creanțelor, indiferent de termenele mai scurte aplicabile în temeiul legislației naționale. De asemenea, creditorii vor trebui să fie informați în cazul în care creanța este contestată și acestora trebuie să li se ofere posibilitatea de a aduce dovezi suplimentare pentru a-și susține pretenția. În cele din urmă, reprezentarea legală nu este obligatorie pentru depunerea cererii de admitere a unei creanțe la o instanță străină, reducându-se astfel costurile pentru creditori.

3.1.5. Insolvența societăților care fac parte dintr-un grup

Propunerea creează un cadru legal specific pentru insolvența societăților care fac parte dintr-un grup, menținând în același timp abordarea care stă la baza Regulamentului privind insolvența actualmente în vigoare, conform căreia fiecare societate este tratată separat. Propunerea introduce obligația de a coordona procedurile de insolvență referitoare la diferitele societăți din același grup, prin instituirea în sarcina lichidatorilor și a instanțelor implicate a obligației de a coopera, în mod similar obligației de colaborare instituite în cadrul procedurilor principale și secundare. O astfel de cooperare ar putea lua forme diferite, în funcție de circumstanțele cazului. Lichidatorii ar trebui, în special, să facă schimb de informații relevante și să coopereze la elaborarea unui plan de salvare sau de reorganizare în cazul în care acest lucru este oportun. Posibilitatea de a coopera prin intermediul protocoalelor este menționată în mod explicit pentru a confirma importanța practică a acestor instrumente și pentru a promova în continuare utilizarea acestora. Instanțele ar trebui să coopereze, în special, prin schimbul de informații, prin coordonarea, după caz, a numirii lichidatorilor care să poată coopera între ei, precum și prin aprobarea protocoalelor depuse de către lichidatori.

În plus, propunerea oferă fiecărui lichidator calitate procesuală cu privire la celelalte societăți membre ale aceluiași grup. În special, lichidatorul are dreptul de a fi audiat în aceste alte proceduri, de a solicita suspendarea acestora și de a propune un plan de reorganizare care să permită comitetului creditorilor sau instanței să ia o hotărâre cu privire la acesta. De asemenea, lichidatorul are dreptul de a participa la reuniunile creditorilor. Aceste instrumente procedurale permit lichidatorului, care are cel mai mare interes în restructurarea reușită a tuturor societăților comerciale vizate, să își prezinte în mod oficial planul de reorganizare în cadrul procedurilor referitoare la un membru al grupului, chiar dacă lichidatorul din cadrul acestor proceduri nu dorește să coopereze sau se opune planului.

Prin introducerea unor prevederi privind coordonarea diferitelor proceduri referitoare la membrii aceluiași grup, propunerea nu intenționează să înlăture practica existentă în ceea ce privește grupurile de societăți cu un grad ridicat de integrare, de a stabili că centrul intereselor principale ale tuturor membrilor grupului se află în același loc și, în consecință, de a deschide o procedură în cadrul unei singure jurisdicții.

3.2. Temei juridic

Prezenta propunere modifică Regulamentul (CE) nr. 1346/2000, care avea ca temei juridic articolul 61 litera (c) și articolul 67 alineatul (1) din Tratatul de instituire a Comunității Europene. De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, temeiul juridic corespunzător este articolul 81 alineatul (2) literele (a), (c) și (f) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Partea a treia titlul V din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene nu este aplicabilă Danemarcei, în temeiul Protocolului privind poziția Danemarcei, anexat la tratate. Titlul V nu este aplicabil nici Regatului Unit, nici Irlandei, cu excepția cazului în care aceste două țări

hotărăsc contrariul, în conformitate cu normele relevante ale Protocolului privind poziția acestora cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție. Cu toate acestea, în cazul în care o propunere a Comisiei modifică un act existent și Regatul Unit sau Irlanda nu își exercită dreptul de a opta pentru participarea la măsura de modificare, Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, poate stabili că neparticiparea țării respective la versiunea modificată a măsurii existente face ca respectiva măsură să devină inaplicabilă pentru alte state membre sau pentru Uniune, caz în care perioada pentru a efectua notificarea este prelungită. Dacă, la expirarea perioadei prelungite, țara respectivă nu a optat pentru participare, măsura existentă nu mai este obligatorie pentru acea țară și nu i se aplică.

3.3. Subsidiaritate și proporționalitate

Diversele elemente ale revizuirii Regulamentului privind insolvența, subliniate anterior, respectă cerințele în materie de subsidiaritate și proporționalitate. În ceea ce privește subsidiaritatea, modificările propuse nu pot fi realizate de către statele membre în mod individual, deoarece acestea necesită modificarea normelor existente în Regulamentul privind insolvența care vizează domeniul de aplicare, competența de a deschide o procedură de insolvență, dispozițiile privind procedurile secundare, publicarea hotărârilor și depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Modificarea Regulamentului privind insolvența necesită – prin definiție – intervenția organului legislativ al Uniunii. Deși registrele electronice de insolvență ar putea, teoretic, să fie create de către statele membre în mod individual, interconectarea acestor registre necesită o acțiune la nivelul Uniunii. Prin urmare, obiectivele acțiunii propuse – de a permite interconectarea registrelor de insolvență la nivelul UE – nu pot fi realizate suficient de către statele membre, ci pot fi realizate mai bine printr-o acțiune la nivelul Uniunii.

În ceea ce privește proporționalitatea, conținutul și forma acțiunii propuse nu depășesc ceea ce este necesar pentru a îndeplini obiectivele tratatului. În plus, evaluarea impactului atașată la prezenta propunere demonstrează faptul că beneficiile aduse de fiecare dintre modificările propuse depășesc costurile acestora și că acestea sunt, prin urmare, proporționale.

3.4. Impactul asupra drepturilor fundamentale

După cum se descrie în detaliu în evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere și în conformitate cu strategia Uniunii pentru punerea în aplicare efectivă a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, toate elementele propunerii de revizuire respectă drepturile prevăzute în Carta drepturilor fundamentale. Modificările îmbunătățesc situația persoanelor implicate în cazuri transfrontaliere de insolvență din perspectiva dreptului de proprietate, a libertății de a desfășura o activitate și a dreptului la muncă, a libertății de circulație și de ședere, precum și a dreptului la o cale de atac eficientă. Modificarea propusă, de a crea registre de insolvență electronice accesibile publicului, respectă dreptul de protecție a datelor cu caracter personal într-un mod care este proporțional cu obiectivele, deoarece măsurile vor fi instituite astfel încât să se asigure conformitatea cu Directiva 95/46/CE privind protecția datelor.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea ar urma să aibă un impact limitat asupra bugetului UE. Aplicația informatică de interconectare a registrelor de insolvență a fost deja creată și va fi găzduită pe portalul e-justiție. Implicațiile asupra bugetului UE în perioada 2014-2020 vor consta doar din cheltuielile de găzduire și de întreținere aferente aplicației informatice. În total, aceste costuri

s-ar ridica la 1 500 000 EUR pentru perioada 2014-2020 și ar fi acoperite prin pachetul financiar al viitorului program „Justiție”¹².

¹² COM(2011)759 final.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹³,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

după consultarea Autorității Europene pentru Protecția Datelor¹⁴,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului¹⁵ a stabilit un cadru european pentru procedurile transfrontaliere de insolvență. Acesta stabilește statul membru care are competența de a deschide proceduri de insolvență, instituie norme unitare privind legea aplicabilă și prevede recunoașterea și executarea hotărârilor în materie de insolvență, precum și coordonarea procedurilor principale și secundare de insolvență.
- (2) În raportul Comisiei cu privire la punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 din 12 decembrie 2012¹⁶ se concluzionează că regulamentul funcționează, în general, bine, dar că este de dorit să se îmbunătățească punerea în practică a unora dintre dispozițiile acestuia în vederea perfecționării administrării efective a procedurilor transfrontaliere de insolvență.
- (3) Domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 ar trebui să fie extins la procedurile care promovează salvarea unui debitor viabil din punct de vedere economic pentru a ajuta întreprinderile solide să supraviețuiască și pentru a acorda o a doua șansă antreprenorilor. Domeniul de aplicare ar trebui, în special, să cuprindă și procedurile care prevăd restructurarea unui debitor într-o etapă de pre-insolvență sau care mențin echipa de conducere existentă. Regulamentul ar trebui să includă, de asemenea, acele proceduri de descărcare de gestiune

¹³ JO C , , p. .

¹⁴ JO C , , p. .

¹⁵ JO L 160, 30.6.2000, p. 1.

¹⁶ JO C , , p. .

vizând consumatorii și persoanele ce desfășoară o activitate independentă care nu îndeplinesc criteriile din actualul instrument.

- (4) Normele privind competența de a deschide proceduri de insolvență ar trebui clarificate și cadrul procedural pentru stabilirea competenței ar trebui îmbunătățit. De asemenea, ar trebui să existe o prevedere expresă privind competența în ceea ce privește acțiunile care decurg direct din procedurile de insolvență sau sunt strâns legate de acestea.
- (5) În scopul de a îmbunătăți eficacitatea procedurilor de insolvență în cazul în care debitorul are un sediu într-un alt stat membru, ar trebui eliminată cerința ca procedura secundară să fie o procedură de lichidare. În plus, instanța ar trebui să aibă posibilitatea să refuze deschiderea de proceduri secundare în cazul în care acest lucru nu este necesar pentru protejarea intereselor creditorilor locali. Coordonarea procedurilor principale cu cele secundare ar trebui îmbunătățită, în special prin obligarea instanțelor implicate să coopereze.
- (6) În vederea unei mai bune informări a creditorilor și a instanțelor implicate și pentru a preveni deschiderea de proceduri paralele de insolvență, statele membre ar trebui să aibă obligația de a publica informațiile relevante în cazurile transfrontaliere de insolvență într-un registru electronic, accesibil publicului. Ar trebui să se prevadă interconectarea registrelor de insolvență și să fie introduse formulare-tip pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor în vederea facilitării sarcinii creditorilor străini și a reducerii costurilor de traducere.
- (7) Ar trebui să existe norme specifice privind coordonarea procedurilor care implică mai multe societăți care fac parte din același grup. Lichidatorii și instanțele implicate în diverse proceduri de insolvență ar trebui să aibă obligația de a coopera și de a comunica între ele. În plus, oricare dintre lichidatorii implicați ar trebui să dispună de instrumente procedurale pentru a propune un plan de salvare destinat societăților membre ale grupului care fac obiectul unei proceduri de insolvență și pentru a solicita, în cazul în care este necesar, o suspendare a procedurii de insolvență referitoare la o altă societate decât cea pentru care a fost desemnat. Definiția termenului „grup de societăți” ar trebui înțeleasă ca fiind limitată la contextul insolvenței și nu ar trebui să aibă nicio influență asupra aspectelor legate de societate din perspectiva organizării grupului.
- (8) În scopul de a permite o adaptare rapidă a regulamentului la modificările relevante din legislația internă în materie de insolvență pe care statele membre le-au notificat, ar trebui delegată Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din tratat, în ceea ce privește modificarea anexelor. Organizarea de către Comisie a unor consultări adecvate în cursul etapei pregătitoare, inclusiv la nivel de experți, prezintă o importanță deosebită. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (9) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind

mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie¹⁷.

- (10) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 ar trebui modificat în mod corespunzător.
- (11) Modificarea acestui regulament ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere normelor privind recuperarea ajutorului de stat de la întreprinderile insolubile, astfel cum sunt interpretate de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (C-454/09 Comisia/Italia – „New Interline”). În cazul în care nu este posibilă recuperarea completă a sumei ajutorului de stat întrucât ordinul de recuperare se referă la o societate aflată în procedură de insolvență, respectivele proceduri ar trebui să fie întotdeauna proceduri de lichidare și să ducă la încetarea definitivă a activităților beneficiarului și la lichidarea activelor sale.
- (12) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, care este anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, [Regatul Unit și Irlanda și-au notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament]/[fără a aduce atingere articolului 4 din protocol, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu este obligatoriu pentru acestea și nu li se aplică] .
- (13) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu este obligatoriu pentru aceasta și nu i se aplică.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului se modifică după cum urmează:

- (1) În considerentul (2), trimiterea la articolul 65 se înlocuiește cu o trimitere la articolul 81.
- (2) În considerentele (3), (5), (8), (11), (12), (14) și (21), termenul „Comunitate” se înlocuiește cu termenul „Uniune”.
- (3) Considerentul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Pentru buna funcționare a pieței interne, este necesar să se evite ca părțile să fie tentate să transfere active sau proceduri judiciare dintr-un stat membru în altul, în încercarea de a obține o situație juridică mai favorabilă în detrimentul masei credale (*forum shopping*).”
- (4) Considerentul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Prezentul regulament ar trebui să includă dispoziții care să reglementeze competența de a deschide proceduri de insolvență și proceduri care decurg direct din procedurile de

¹⁷ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

insolvență și sunt strâns legate de acestea. Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să conțină dispoziții privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în cadrul acestor proceduri și dispoziții privind legea aplicabilă procedurii de insolvență. În plus, prezentul regulament ar trebui să conțină norme privind coordonarea procedurilor de insolvență care se referă la același debitor sau la mai multe societăți care fac parte din același grup.”

(5) Considerentul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Procedurile privind lichidarea societăților insolvabile sau a altor persoane juridice, tranzacțiile judiciare, concordatele și procedurile similare, precum și acțiunile legate de astfel de proceduri sunt excluse din domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială¹⁸. Aceste proceduri ar trebui reglementate de prezentul regulament. Interpretarea acestui regulament ar trebui, pe cât posibil, să evite lacunele de reglementare între cele două instrumente.”

(6) Considerentul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) Prezentul regulament ar trebui să se aplice procedurilor de insolvență care îndeplinesc condițiile stabilite în prezentul regulament, indiferent dacă debitorul este o persoană fizică sau juridică, un comerciant sau o persoană particulară. Aceste proceduri de insolvență sunt enumerate exhaustiv în anexa A. Atunci când o procedură națională se regăsește în anexa A, prezentul regulament ar trebui să se aplice fără nicio examinare suplimentară efectuată de către o instanță dintr-un alt stat membru privind îndeplinirea condițiilor prevăzute în prezentul regulament. Procedurile de insolvență referitoare la societățile de asigurare, instituțiile de credit, societățile de investiții, în măsura în care acestea sunt reglementate de Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit¹⁹ (astfel cum a fost modificată) și organismele de plasament colectiv ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament. Aceste întreprinderi nu ar trebui să se încadreze în domeniul de aplicare al prezentului regulament, deoarece acestea sunt supuse unui regim special și autoritățile naționale de supraveghere au competențe ample de intervenție.”

(7) Se introduce următorul considerent (9a):

„(9a) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui extins la procedurile care promovează salvarea unui debitor viabil din punct de vedere economic pentru a ajuta întreprinderile solide să supraviețuiască și pentru a acorda o nouă șansă antreprenorilor. Domeniul de aplicare ar trebui, în special, să cuprindă și procedurile care prevăd restructurarea unui debitor într-o etapă de pre-insolvență sau care mențin echipa de conducere existentă, precum și acele proceduri de descărcare de gestiune vizând consumatorii și persoanele care desfășoară o activitate independentă. Întrucât aceste proceduri nu implică în mod necesar numirea unui lichidator, ele ar trebui să intre sub

¹⁸ JO L 12, 16.1.2001, p. 1.

¹⁹ JO L 125, 5.5.2001, p. 15.

incidența prezentului regulament în cazul în care au loc în cadrul controlului sau al supervizării unei instanțe judecătorești. În acest context, termenul „control” ar trebui să includă situațiile în care instanța intervine numai în urma unei căi de atac introduse de un creditor sau de o parte interesată.”

(8) Considerentul (10) se înlocuiește cu următorul text:

„(10) Procedurile de insolvență nu implică în mod necesar intervenția unei autorități judiciare; termenul „instanță”, utilizat în prezentul regulament, trebuie înțeles în sens larg și include o persoană sau un organ abilitat de legislația națională să deschidă procedura de insolvență. Pentru ca prezentul regulament să se aplice, ar trebui ca procedurile (cuprinzând actele și formalitățile prevăzute de lege) nu numai să se desfășoare conform dispozițiilor prezentului regulament, ci și să fie recunoscute oficial și să fie executorii în statul membru în care se deschide o procedură de insolvență.”

(9) Se introduce un nou considerent (12a):

„(12a) Înainte de a deschide o procedură de insolvență, instanța competentă ar trebui să examineze *ex officio* dacă centrul intereselor principale ale debitorului sau sediul său sunt efectiv situate în jurisdicția sa. În cazul în care circumstanțele cazului dau naștere la îndoieli cu privire la competența instanței, aceasta ar trebui să solicite ca debitorul să prezinte dovezi suplimentare pentru a-și susține afirmațiile și, când este cazul, să dea creditorilor debitorului posibilitatea de a-și prezenta punctele de vedere cu privire la competență. În plus, creditorii ar trebui să dispună de o cale de atac eficientă împotriva hotărârii de deschidere a unei proceduri de insolvență.”

(10) Considerentul (13) se elimină.

(11) Se introduc următoarele considerente (13a) și (13b):

„(13a) «Centrul intereselor principale» al unei societăți sau al unei alte persoane juridice ar trebui prezumat a fi sediul său social. Ar trebui să existe posibilitatea de a răsturna această prezumție dacă administrația centrală a societății este situată în alt stat membru decât cel în care se află sediul social și, în urma unei evaluări cuprinzătoare a tuturor factorilor relevanți, se stabilește, într-un mod verificabil de către terți, că centrul real de conducere și de supraveghere al societății și centrul de gestionare a intereselor sale se află în acel alt stat membru. Dimpotrivă, nu ar trebui să se poată răsturna prezumția în cazul în care organismele responsabile de conducerea și supravegherea unei societăți sunt situate în același loc ca sediul social și deciziile de gestionare sunt luate în acest loc, într-un mod verificabil de către terți.

(13b) Instanțele care deschid procedurile de insolvență au competență și în ceea ce privește acțiunile care decurg în mod direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea, cum ar fi acțiunile pauliene. În cazul în care o astfel de acțiune este asociată cu o altă acțiune întemeiată pe dreptul civil și comercial general, lichidatorul ar trebui să poată introduce ambele acțiuni la instanțele de la domiciliul pârâtului, dacă este de părere că este mai eficient să introducă acțiunea la acest for. Această prevedere s-ar putea aplica, de exemplu, dacă lichidatorul dorește să combine o acțiune în răspundere împotriva administratorului întemeiată pe legislația în materie de insolvență cu o acțiune

întemeiată pe legislația societăților comerciale sau pe legislația în materie de răspundere civilă delictuală.”

(12) Se introduc următoarele considerente (19a) și (19b):

„(19a) Procedurile secundare pot, de asemenea, să împiedice administrarea eficientă a patrimoniului. Prin urmare, instanța care deschide procedura secundară ar trebui să fie în măsură, la cererea lichidatorului, să amâne sau să refuze deschiderea acestei proceduri dacă respectiva procedură nu este necesară pentru protejarea intereselor creditorilor locali. Acest lucru ar trebui să se întâmple, în special, dacă lichidatorul, printr-o promisiune care grevează patrimoniul, este de acord să trateze creditorii locali ca și când ar fi fost inițiată o procedură secundară și să aplice normele de prioritate a creanțelor din statul membru în care s-a solicitat deschiderea unei proceduri secundare atunci când distribuie activele situate în statul membru respectiv. Prezentul regulament ar trebui să confere lichidatorului posibilitatea de a face astfel de promisiuni.

(19b) Pentru a asigura o protecție efectivă a intereselor locale, lichidatorul din cadrul procedurii principale nu ar trebui să fie în măsură să valorifice sau să deplaseze în mod abuziv activele situate în statul membru în care se află un sediu, în special, cu scopul de a eluda posibilitatea ca aceste interese să fie efectiv satisfăcute în cazul în care, ulterior, se deschide o procedură secundară.”

(13) Considerentul (20) se înlocuiește cu următorul text:

„(20) Procedurile principale și cele secundare pot contribui la o valorificare eficientă a masei activelor numai dacă toate aceste proceduri desfășurate în paralel sunt coordonate. Principala condiție este ca lichidatorii și instanțele implicate să coopereze îndeaproape, în special printr-un schimb suficient de informații. Pentru a asigura rolul predominant al procedurii principale, lichidatorului din cadrul acestei proceduri ar trebui să i se ofere câteva posibilități de a interveni în procedura secundară de insolvență care se desfășoară în paralel cu cea principală. În special, lichidatorul ar trebui să fie în măsură să propună un plan de restructurare sau un concordat ori să solicite o suspendare a valorificării activelor în procedura secundară de insolvență. În cadrul cooperării lor, lichidatorii și instanțele ar trebui să ia în considerare cele mai bune practici de cooperare transfrontalieră în cazuri de insolvență, astfel cum se prevede în principiile și orientările privind comunicarea și cooperarea adoptate de către asociațiile europene și internaționale active în domeniul legislației în materie de insolvență.”

(14) Se introduc următoarele considerente (20a) și (20b):

„(20a) Prezentul regulament ar trebui să asigure administrarea eficientă a procedurilor de insolvență referitoare la diferitele societăți care fac parte dintr-un grup. În cazul în care au fost deschise proceduri de insolvență care vizează mai multe societăți din cadrul aceluiași grup, aceste proceduri ar trebui să fie coordonate în mod corespunzător. Lichidatorii și instanțele implicate ar trebui, prin urmare, să se supună aceleiași obligații de a coopera și de a comunica, în mod similar lichidatorilor și instanțelor implicate în cadrul procedurilor principale și secundare referitoare la același debitor. În plus, un lichidator desemnat în cadrul procedurii referitoare la o societate membră a unui grup ar trebui să aibă calitatea procesuală care să îi permită să propună un plan de salvare în

cadrul procedurii privind o altă societate a aceluiași grup în măsura în care un astfel de instrument este disponibil în temeiul legislației naționale în materie de insolvență.

(20b) Introducerea de norme privind insolvabilitatea grupurilor de societăți nu ar trebui să limiteze la o singură jurisdicție posibilitatea unei instanțe de a deschide o procedură de insolvență pentru mai multe societăți aparținând aceluiași grup, în cazul în care instanța constată că centrul intereselor principale ale acestor societăți se află într-un singur stat membru. În astfel de situații, instanța ar trebui, de asemenea, să poată să numească, dacă este cazul, același lichidator în cadrul tuturor procedurilor în cauză.”

(15) Se introduce un nou considerent (21a):

„(21a) Este esențial ca acei creditori care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Uniune să fie informați cu privire la deschiderea unei proceduri de insolvență referitoare la activele debitorului lor. Pentru a asigura o transmitere rapidă de informații către creditori, Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială²⁰ nu ar trebui să se aplice în cazul în care prezentul regulament se referă la obligația de a informa creditorii. Utilizarea de formulare-tip disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii ar trebui să faciliteze sarcina creditorilor de a depune cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurilor deschise într-un alt stat membru.”

(16) Considerentul (29) se înlocuiește cu următorul text:

„(29) În interesul tranzacțiilor, conținutul principal al hotărârii de deschidere a procedurii ar trebui publicat într-un alt stat membru, la cererea lichidatorului. În cazul în care există un sediu în statul membru în cauză, această publicare ar trebui să fie obligatorie până când va fi pus în practică sistemul de interconectare a registrelor de insolvență. Însă în niciunul din aceste două cazuri publicarea nu constituie o condiție prealabilă pentru recunoașterea procedurii deschise în alt stat membru.”

(17) Se introduce următorul considerent (29a):

„(29a) În vederea unei mai bune informări a creditorilor și a instanțelor implicate și pentru a preveni deschiderea de proceduri paralele de insolvență, statele membre ar trebui să aibă obligația de a publica informațiile relevante în cazurile transfrontaliere de insolvență într-un registru electronic, accesibil publicului. Pentru a facilita accesul creditorilor domiciliați în alt stat membru și al instanțelor cu sediul în alt stat membru la aceste informații, prezentul regulament ar trebui să prevadă interconectarea registrelor de insolvență.”

(18) Considerentul (31) se înlocuiește cu următorul text:

„(31) Prezentul regulament ar trebui să includă anexe care să precizeze, în special, procedurile naționale de insolvență care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament. În scopul de a permite o adaptare rapidă a regulamentului la modificările relevante din

²⁰ JO L 324, 10.12.2007, p. 79.

legislația în materie de insolvență a statelor membre, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte modificări ale anexelor prin intermediul unor acte delegate, în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Înainte de a adopta un act delegat de modificare a listei procedurilor naționale prevăzute în anexe, Comisia ar trebui să verifice dacă procedura notificată îndeplinește sau nu criteriile prevăzute în prezentul regulament. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.”

(19) Se introduc următoarele considerente (31a), (31b) și (31c):

„(31a) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie²¹.

(31b) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezentul regulament urmărește să promoveze aplicarea articolelor 8, 17 și 47 privind, respectiv, protecția datelor cu caracter personal, dreptul la proprietate și dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.

(31c) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date²² și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date²³ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul prezentului regulament.”

(20) În considerentele (32) și (33), cuvintele „Tratatul de instituire a Comunității Europene” se înlocuiesc cu „Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene”.

(21) Articolele 1 și 2 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 1

Domeniul de aplicare

1. Prezentul regulament se aplică procedurilor judiciare sau administrative colective, inclusiv procedurilor provizorii, care se întemeiază pe o lege privind insolvența sau privind ajustarea datoriilor și în cadrul căroră, în scopul salvării, ajustării datoriilor, reorganizării sau lichidării

²¹ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

²² JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

²³ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

- (a) activele debitorului sunt indisponibilizate integral sau parțial și este desemnat un lichidator, sau
- (b) activele și activitatea debitorului sunt supuse controlului sau supravegherii de către o instanță.

Procedurile menționate la prezentul alineat sunt enumerate în anexa A.

2. Prezentul regulament nu se aplică procedurilor de insolvență referitoare la:

- (a) întreprinderile de asigurare;
- (b) instituțiile de credit;
- (c) întreprinderile de investiții, în măsura în care acestea sunt reglementate de Directiva 2001/24/CE, astfel cum a fost modificată și
- (d) întreprinderile de plasament colectiv.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

- (a) „proceduri de insolvență” înseamnă procedurile enumerate în anexa A;
- (b) „lichidator” înseamnă
 - (i) orice persoană sau organ care are funcția de a administra sau de a lichida activele debitorului care au fost indisponibilizate sau de a supraveghea administrarea activității acestuia. Aceste persoane și organe sunt enumerate în anexa C;
 - (ii) în ipoteza în care nu se numește un lichidator sau nu se transferă competențele debitorului către un lichidator, debitorul aflat în posesia activelor.
- (c) „instanță” înseamnă, în toate articolele cu excepția articolului 3b alineatul (2), organul judiciar sau orice altă autoritate competentă dintr-un stat membru abilitată să deschidă o procedură de insolvență, să confirme o astfel de deschidere sau să ia decizii pe parcursul acestei proceduri;
- (d) „hotărârea de a deschide procedura de insolvență” include
 - (i) hotărârea oricărei instanțe de a deschide o procedură de insolvență sau de a confirma deschiderea unei astfel de proceduri și
 - (ii) hotărârea pronunțată de o instanță de numire a unui lichidator provizoriu.
- (e) „momentul deschiderii procedurii” înseamnă momentul de la care hotărârea de deschidere a procedurii își produce efectele, indiferent dacă este o hotărâre definitivă sau nu;

- (f) „statul membru în care sunt situate activele” înseamnă:
- (i) în cazul bunurilor corporale, statul membru pe teritoriul căruia sunt situate bunurile;
 - (ii) în cazul bunurilor și drepturilor pe care proprietarul sau titularul trebuie să le înscrie într-un registru public, statul membru sub a cărui autoritate este ținut registrul;
 - (iii) în cazul acțiunilor nominative ale societăților, statul membru pe teritoriul căruia își are sediul social societatea care a emis acțiunile;
 - (iv) în cazul instrumentelor financiare a căror proprietate se dovedește printr-o înscriere într-un registru sau într-un cont ținut de un intermediar sau în numele unui intermediar („titluri în formă dematerializată”), statul membru în care este ținut registrul sau contul în care s-au făcut înscrierile;
 - (v) în cazul numerarului deținut în conturile unei instituții de credit, statul membru indicat în codul IBAN al contului;
 - (vi) în cazul creanțelor față de terți, altele decât cele referitoare la activele menționate la punctul (v), statul membru pe teritoriul căruia terțul debitor își are centrul intereselor principale, stabilit conform articolului 3 alineatul (1);
- (g) „sediul” înseamnă orice un loc de derulare de operațiuni unde debitorul exercită în mod netranzitoriu o activitate economică cu mijloace umane și cu active;
- (h) „creditori locali” înseamnă creditorii ale căror creanțe față de debitor s-au născut în urma unor operațiuni derulate într-un sediu situat în alt stat membru decât cel în care se află centrul intereselor principale ale debitorului;
- (i) „grup de societăți” înseamnă un număr de societăți organizate ca societate-mamă și filiale;
- (j) „societate-mamă” înseamnă o societate care
- (i) deține majoritatea voturilor acționarilor sau ale asociaților într-o altă societate („filială”) sau
 - (ii) este acționar sau asociat al filialei și are dreptul
 - (aa) de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere ale filialei sau
 - (bb) de a exercita o influență dominantă asupra filialei în temeiul unui contract încheiat cu respectiva filială sau al unei prevederi din actul său constitutiv.”
- (22) La articolul 3, alineatele (1) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului („proceduri principale”). Centrul intereselor principale este locul în care debitorul își administrează în mod obișnuit interesele și care este verificabil de către terți.

În cazul unei societăți comerciale sau al unei persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrară, locul unde se află sediul social.

În cazul unei persoane care exercită o activitate independentă sau o activitate profesională, centrul intereselor principale este locul principal de desfășurare a activității; în cazul oricărei alte persoane, centrul intereselor principale este locul în care persoana își are reședința obișnuită.

3. În cazul în care a fost deschisă o procedură de insolvență în conformitate cu alineatul (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în conformitate cu alineatul (2) este o procedură secundară. În acest caz, data relevantă pentru a evalua dacă debitorul deține un sediu pe teritoriul unui alt stat membru este data deschiderii procedurii principale.”

- (23) Se inserează articolele 3a și 3b după cum urmează:

„Articolul 3a

Competența în materie de acțiuni conexe

1. Instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență în conformitate cu articolul 3 sunt competente pentru orice acțiune care decurge în mod direct din procedurile de insolvență și este strâns legată de acestea.
2. Atunci când una dintre acțiunile menționate la alineatul (1) se referă la o acțiune în materie civilă și comercială, împotriva aceluiași pârât, lichidatorul poate aduce ambele acțiuni în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul, sau, în cazul în care acțiunea este introdusă împotriva mai multor pârâți, în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia își are domiciliul oricare dintre aceștia, cu condiția ca instanța sesizată să fie competentă în conformitate cu normele din Regulamentul (CE) nr. 44/2001.
3. În înțelesul prezentului articol, sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării lor în mod separat.

Articolul 3b

Verificarea competenței; dreptul la revizuire judiciară

1. Instanța sesizată cu o cerere de a deschide proceduri de insolvență examinează *ex officio* dacă are competență în temeiul articolului 3. Hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență precizează criteriile care determină competența instanței și, în special, dacă această competență se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).
2. În cazul în care procedurile de insolvență sunt deschise în conformitate cu dreptul intern, în lipsa unei hotărâri pronunțate de o instanță, lichidatorul desemnat în cadrul acestor proceduri examinează dacă statul membru în care se desfășoară procedurile este competent în temeiul

articolului 3. În caz afirmativ, lichidatorul precizează criteriile care determină competența și, în special, dacă această competență se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

3. Orice creditor sau parte interesată care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru, altul decât statul în care a fost deschisă procedura, are dreptul de a contesta hotărârea de deschidere a procedurii principale. Instanța care a deschis procedura principală sau lichidatorul informează în timp util în legătură cu hotărârea creditorii susmenționați, dacă aceștia sunt cunoscuți, pentru a le da posibilitatea de a o contesta.”

(24) La articolul 4 alineatul (2), litera (m) se înlocuiește cu următorul text:

„(m) normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale.”

(25) Se introduce următorul articol 6a:

„Articolul 6a

Acorduri de compensare bilaterală

Acordurile de compensare bilaterală sunt reglementate exclusiv de legea aplicabilă contractului pe care se întemeiază astfel de acorduri.”

(26) Se introduce următorul articol 10a:

„Articolul 10a

Cerințe în materie de aprobare în temeiul legislației locale

În cazul în care legislația statului membru care reglementează efectele procedurii de insolvență asupra contractelor menționate la articolele 8 și 10 prevede că un contract nu poate fi reziliat sau modificat decât cu aprobarea instanței care a deschis procedura de insolvență, dar nu a fost deschisă o procedură de insolvență în acest stat membru, instanța care a deschis procedura de insolvență are competența de a aproba rezilierea sau modificarea acestor contracte.”

(27) Articolul 15 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 15

Efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor în justiție sau asupra procedurilor de arbitraj în desfășurare

Efectele procedurii de insolvență asupra unei acțiuni în justiție sau asupra unei proceduri de arbitraj în desfășurare având ca obiect un activ sau un drept indisponibilizat al debitorului sunt reglementate exclusiv de legea statului membru în care această acțiune se derulează sau în care se desfășoară procedurile de arbitraj.”

(28) Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) Articolul 18 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

1. „Lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legea statului unde s-a deschis procedura, atât timp cât nu a fost deschisă o altă procedură de insolvență sau nu a fost adoptată o măsură de conservare contrară, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în statul respectiv. Sub rezerva articolelor 5 și 7, acesta poate, în special, să deplaseze activele debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află. Lichidatorul poate, de asemenea, să se angajeze ca drepturile de distribuire și de prioritate pe care creditorii locali le-ar fi avut dacă ar fi fost deschise proceduri secundare să fie respectate în procedura principală. Un astfel de angajament respectă condițiile de formă, dacă este cazul, ale statului unde s-a deschis procedura principală și este executoriu și opozabil față de patrimoniu.”

(b) La alineatul (3), ultima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Aceste atribuții nu pot include măsuri coercitive, decât dacă sunt dispuse de către o instanță, sau dreptul de a pronunța o hotărâre într-o acțiune în justiție sau un litigiu.”

(29) Se introduc următoarele articole 20a, 20b, 20c și 20d:

„Articolul 20a

Instituirea registrelor de insolvență

Statele membre instituie și mențin pe teritoriul lor unul sau mai multe registre în care sunt puse la dispoziția publicului, pe internet, în mod gratuit, următoarele informații (registre de insolvență”):

- (a) data deschiderii procedurii de insolvență;
- (b) instanța care a deschis procedura de insolvență și numărul de referință al cauzei, dacă există;
- (c) tipul procedurii de insolvență deschise;
- (d) numele și adresa debitorului;
- (e) numele și adresa lichidatorului desemnat în cadrul procedurii, dacă s-a desemnat un lichidator;
- (f) termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor;
- (g) hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență;
- (h) hotărârea de numire a lichidatorului, în cazul în care este diferită de hotărârea menționată la litera (g) din prezentul alineat;
- (i) data de închidere a procedurii principale.

Articolul 20b

Interconectarea registrelor de insolvență

1. Printr-un act de punere în aplicare, Comisia instituie un sistem descentralizat de interconectare a registrelor de insolvență. Acest sistem se compune din registrele de insolvență și portalul european e-justiție care servește ca punct central de acces public electronic la informațiile din sistem. Pentru a pune la dispoziție informațiile menționate la articolul 20a, sistemul oferă un serviciu de căutare în toate limbile oficiale ale Uniunii.
2. Printr-un act de punere în aplicare, în conformitate cu procedura menționată în articolul 45b alineatul (3), Comisia adoptă până la data de ... [36 de luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament]:
 - specificațiile tehnice care definesc metodele de comunicare și de schimb de informații, prin mijloace electronice, pe baza specificațiilor interfeței stabilite pentru sistemul de interconectare a registrelor de insolvență;
 - măsurile tehnice de asigurare a standardelor minime de securitate din domeniul tehnologiei informației pentru comunicarea și distribuirea informațiilor în cadrul sistemului de interconectare a registrelor de insolvență;
 - criteriile minime pentru funcția de căutare propusă prin portalul european e-justiție pe baza informațiilor prevăzute la articolul 20a;
 - criteriile minime de prezentare a rezultatelor unor astfel de căutări, pe baza informațiilor prevăzute la articolul 20a;
 - modalitățile și condițiile tehnice prin care serviciile furnizate de sistemul de interconectare sunt puse la dispoziție și
 - un glosar cu explicații de bază privind procedurile naționale de insolvență enumerate în anexa A.

Articolul 20c

Costurile instituirii și interconectării registrelor de insolvență

1. Stabilirea și dezvoltarea viitoare a sistemului de interconectare a registrelor de insolvență se finanțează de la bugetul general al Uniunii.
2. Fiecare stat membru suportă costurile de ajustare a registrului propriu de insolvență în vederea interoperabilității acestuia cu portalul european e-justiție, precum și costurile de administrare, de gestionare și de întreținere a registrului respectiv.

Articolul 20d

Înregistrarea procedurilor de insolvență

În cazul în care se deschide o procedură principală sau secundară care vizează o societate sau o persoană juridică ori o persoană fizică ce exercită o activitate independentă ori o activitate profesională,

instanța care a deschis procedura de insolvență se asigură că informațiile menționate la articolul 20a sunt publicate imediat în registrul de insolvență al statului în care s-a deschis procedura.”

(30) Articolele 21 și 22 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 21

Publicarea în alt stat membru

1. Până la instituirea sistemului de interconectare a registrelor de insolvență menționat la articolul 20b, lichidatorul solicită ca notificarea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și, după caz, hotărârea prin care a fost desemnat să fie publicate în orice alt stat membru în care își are un sediu debitorul, în conformitate cu procedurile de publicitate în vigoare în acel stat. Prin această măsură de publicare se indică lichidatorul desemnat și se precizează dacă norma de competență aplicată este cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).
2. Lichidatorul poate solicita ca informațiile menționate la primul paragraf din prezentul articol să fie publicate în orice alt stat membru în cazul în care activele sau creditorii debitorului se află în acel stat, în conformitate cu procedura în vigoare în acel stat.”

(31) Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22

Înscrierea în registrele publice din alt stat membru

Până la instituirea sistemului de interconectare a registrelor de insolvență menționat la articolul 20b, lichidatorul solicită publicarea hotărârilor menționate la articolul 21 în registrul cadastral, registrul comerțului sau în orice alt registru public din orice alt stat membru în care își are un sediu debitorul și acest sediu a fost înscris într-un registru public al statului membru respectiv. Lichidatorul poate solicita o astfel de publicare într-un alt stat membru.”

(32) Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Recunoașterea și caracterul executoriu al altor hotărâri

1. Hotărârile cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere a procedurii este recunoscută în temeiul articolului 16, precum și concordatele aprobate de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea niciunei alte formalități. Aceste hotărâri sunt executate în conformitate cu articolele 32-56, cu excepția articolului 34 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau în legătură cu aceasta.

2. Recunoașterea și executarea altor hotărâri decât cele menționate la alineatul (1) sunt reglementate de regulamentul menționat la alineatul (1), cu condiția ca acest regulament să fie aplicabil.”
- (33) Articolul 27 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 27

Deschiderea procedurii

În cazul în care procedura principală a fost deschisă de o instanță dintr-un stat membru și recunoscută în alt stat membru, o instanță din alt stat membru, competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2), poate deschide proceduri secundare de insolvență în conformitate cu dispozițiile prevăzute în prezentul capitol. Efectele procedurilor secundare se limitează la activele debitorului situate pe teritoriul statului membru unde au fost deschise aceste proceduri.”

- (34) Se introduce următorul articol 29a:

„Articolul 29a

Hotărârea de a deschide o procedură secundară

1. Instanța sesizată cu o cerere de a deschide o procedură secundară notifică acest lucru de îndată lichidatorului din cadrul procedurii principale și îi oferă posibilitatea de a fi audiat cu privire la cerere.
2. La cererea lichidatorului din procedura principală, instanța menționată la alineatul (1) amână pronunțarea hotărârii de deschidere sau refuză deschiderea procedurii secundare dacă această procedură nu este necesară pentru a proteja interesele creditorilor locali, în special, atunci când lichidatorul din procedura principală a oferit angajamentul menționat la articolul 18 alineatul (1) și respectă condițiile acestuia.
3. Atunci când decide dacă deschide sau nu o procedură secundară, instanța menționată la alineatul (1) deschide procedura cea mai adecvată în temeiul legislației naționale, ținând seama de interesele creditorilor locali, indiferent dacă sunt îndeplinite condițiile referitoare la solvabilitatea debitorului.
4. Lichidatorului din procedura principală i se notifică hotărârea de a deschide procedura secundară și acesta are dreptul de a contesta hotărârea.”

- (35) Articolul 31 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 31

Cooperarea și comunicarea între lichidatori

1. Lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare cooperează în măsura în care o astfel de cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile fiecărei proceduri. O astfel de cooperare poate lua forma unor acorduri sau protocoale.

2. În special, lichidatorii:
- (a) își comunică reciproc, fără întârziere, orice informații care ar putea fi relevante pentru cealaltă procedură, în special orice progres înregistrat în depunerea și verificarea cererilor de admitere a creanțelor și toate măsurile care vizează salvarea sau restructurarea debitorului ori încheierea procedurilor, cu condiția să se ia măsuri adecvate pentru protejarea informațiilor confidențiale;
 - (b) analizează posibilitatea restructurării debitorului și, în cazul în care există această posibilitate, coordonează elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de restructurare;
 - (c) coordonează administrarea valorificării sau utilizării activelor și a activității debitorului; lichidatorul din cadrul procedurii secundare este obligat să permită, în timp util, lichidatorului din cadrul procedurii principale să își prezinte propunerile referitoare la valorificarea sau utilizarea bunurilor din procedura secundară.”
- (36) Se introduc următoarele articole 31a și 31b:

„Articolul 31a

Cooperarea și comunicarea între instanțe

1. În scopul de a facilita coordonarea procedurilor principale și secundare de insolvență care vizează același debitor, instanța care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură cooperează cu orice altă instanță care are pe rol o procedură de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care cooperarea nu este incompatibilă cu normele aplicabile fiecărei proceduri. În acest scop, instanțele pot, după caz, să numească o persoană sau un organism care să acționeze în conformitate cu instrucțiunile acestora.
2. Instanțele menționate la alineatul (1) pot să comunice direct sau să își solicite informații ori asistență în mod direct cu condiția ca această comunicare să fie gratuită și să respecte drepturile procedurale ale părților și confidențialitatea informațiilor.
3. Cooperarea se poate realiza prin orice mijloace corespunzătoare, inclusiv prin:
 - (a) comunicarea de informații prin orice mijloc considerat adecvat de către instanță;
 - (b) coordonarea administrării și supravegherii activelor și a activității debitorului;
 - (c) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată;
 - (d) coordonarea aprobării protocoalelor.

Articolul 31b

Cooperarea și comunicarea între lichidatori și instanțe

1. În scopul de a facilita coordonarea procedurilor principale și secundare de insolvență deschise cu privire la același debitor,
 - (e) lichidatorul din acțiunea principală cooperează și comunică cu orice instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri secundare sau care a deschis o astfel de procedură și
 - (f) lichidatorul din procedura secundară sau teritorială de insolvență cooperează și comunică cu instanța care are pe rol o cerere de a deschide o procedură principală sau care a deschis o astfel de procedură.
 2. Cooperarea menționată la alineatul (1) se realizează prin orice mijloc adecvat, inclusiv prin mijloacele prevăzute la articolul 31a alineatul (3), în măsura în care acestea nu sunt incompatibile cu normele aplicabile fiecărei proceduri.”
- (37) Articolul 33 se modifică după cum urmează:
- (a) Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Suspendarea procedurii”

- (b) La alineatele (1) și (2), expresiile „operațiunile de lichidare”, „lichidării” și „operațiunilor de lichidare” se înlocuiesc cu expresiile „procedura”, „procedurii” și „procedurilor”.
- (38) Articolul 34 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 34

Închiderea procedurii principale sau secundare de insolvență

1. Închiderea procedurii principale nu împiedică continuarea unei proceduri secundare care este încă în desfășurare la acel moment.
 2. Dacă o procedură secundară care vizează o persoană juridică a fost deschisă în statul membru în care se află sediul social al acesteia, iar închiderea procedurii respective antrenează dizolvarea persoanei juridice, acest lucru nu împiedică continuarea procedurii principale care a fost deschisă într-un alt stat membru.”
- (39) La articolul 35, termenul „lichidarea” se înlocuiește cu termenul „valorificarea”.
- (40) Articolul 37 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 37

Transformarea procedurii anterioare

Lichidatorul din procedura principală poate solicita instanței din statul membru în care a fost deschisă o procedură secundară să ordone transformarea procedurii secundare în alt tip de procedură de insolvență disponibilă în conformitate cu legislația statului membru respectiv.”

- (41) Articolul 39 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 39

Dreptul de a depune cereri de admitere a creanțelor

Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un alt stat membru decât statul în care s-a deschis procedura, inclusiv autoritățile fiscale și autoritățile de securitate socială din statele membre („creditor străin”), are dreptul de a depune o cerere de admitere a creanței în cadrul procedurii de insolvență, prin orice mijloc de comunicare, inclusiv mijloace electronice, care este acceptat de legea statului în care s-a deschis procedura. Reprezentarea de către un avocat sau de un alt practician în domeniul dreptului nu este obligatorie pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor.”

- (42) Articolul 40 se modifică după cum urmează:

- (a) La alineatul (2) se adaugă următoarea teză:

„Notificarea include și o copie a formularului-tip de cerere menționat la articolul 41 sau un link către site-ul internet unde este publicat acest formular.”

- (b) Se introduce următorul alineat (3):

- „(3) Informațiile menționate la prezentul articol se furnizează prin intermediul formularului tip de notificare care urmează să fie stabilit în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 45b alineatul (4) și publicat pe portalul european e-justiție până la ... [24 de luni de la intrarea în vigoare a regulamentului]. Formularul se intitulează „Notificare privind procedura de insolvență”, denumire existentă în toate limbile oficiale ale Uniunii. Formularul se transmite în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului în care s-a deschis procedura de insolvență sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv o acceptă, în conformitate cu articolul 41 alineatul (3), în cazul în care se poate presupune că această limbă este mai ușor de înțeles pentru creditorii străini.”

- (43) Articolul 41 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 41

Procedura de depunere a cererilor de admitere a creanțelor

1. Orice creditor străin cunoscut își depune cererea de admitere a creanței utilizând formularul-tip care urmează să fie stabilit în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 45b alineatul (4) și publicat pe portalul european e-justiție, până la [24 de luni de la

intrarea în vigoare a regulamentului]. Formularul se intitulează „Depunerea cererilor de admitere a creanțelor”, denumire existentă în toate limbile oficiale ale Uniunii.

2. În formularul-tip de cerere, creditorul menționat la alineatul (1) indică:
- (a) numele și adresa creditorului;
 - (b) natura creanței;
 - (c) valoarea creanței, precum și data la care s-a născut creanța;
 - (d) dacă revendică statutul de creditor preferențial;
 - (e) dacă susține că există o garanție reală sau o rezervă a dreptului de proprietate în ceea ce privește creanța și, în caz afirmativ, care sunt activele acoperite de garanția invocată și
 - (f) dacă se solicită o compensare și dacă din suma solicitată s-a scăzut compensarea.

Formularul-tip de cerere este însoțit de copii ale documentelor justificative, în cazul în care există.

3. Cererile pot fi depuse în orice limbă oficială a Uniunii Europene. Creditorului i se poate cere să furnizeze o traducere în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului în care s-a deschis procedura de insolvență sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv o acceptă. Fiecare stat membru trebuie să indice cel puțin una dintre limbile oficiale ale Uniunii Europene, alta decât cea proprie, pe care o acceptă pentru depunerea cererilor.
4. Cererile se depun în termenul prevăzut de legea statului în care s-a deschis procedura de insolvență. În cazul unui creditor străin, termenul respectiv nu va fi mai scurt de 45 de zile de la data publicării hotărârii de deschidere a procedurii în registrul de insolvență din statul în care s-a deschis procedura.
5. Atunci când lichidatorul contestă o cerere depusă în conformitate cu prezentul articol, acesta acordă creditorului posibilitatea de a furniza dovezi suplimentare privind existența și quantumul creanței.”
- (44) Articolul 42 se elimină.
- (45) Se introduce următorul capitol IVa:

„CAPITOLUL IV A
INSOLVENȚA SOCIETĂȚILOR CARE FAC PARTE DINTR-UN GRUP

Articolul 42a

Obligația de cooperare și de comunicare între lichidatori

1. În cazul în care procedura de insolvență se referă la două sau mai multe societăți care fac parte dintr-un grup, lichidatorul desemnat în cadrul procedurii care vizează una dintre societățile grupului cooperează cu lichidatorul desemnat în cadrul procedurii care vizează o altă societate din același grup, în măsura în care o astfel de cooperare este oportună pentru a facilita administrarea eficace a procedurii, nu este incompatibilă cu normele aplicabile unor astfel de proceduri și nu antrenează niciun conflict de interese. Această cooperare poate lua forma unor acorduri sau protocoale.
2. În exercitarea cooperării menționate la alineatul (1), lichidatorii:
 - (a) își comunică reciproc, fără întârziere, orice informații care ar putea fi relevante pentru cealaltă procedură, cu condiția să se ia măsuri adecvate pentru protejarea informațiilor confidențiale;
 - (b) analizează posibilitatea restructurării grupului și, în cazul în care există această posibilitate, coordonează propunerea și negocierea unui plan coordonat de restructurare;
 - (c) coordonează administrarea și supravegherea activității societăților care fac parte din grup și care sunt vizate de procedura de insolvență.

Lichidatorii pot conveni să acorde atribuții suplimentare lichidatorului desemnat în cadrul uneia dintre proceduri în cazul în care un astfel de acord este permis de normele aplicabile fiecărei proceduri.

Articolul 42b

Comunicarea și cooperarea între instanțe

1. În cazul în care procedurile de insolvență se referă la două sau mai multe societăți care fac parte dintr-un grup, instanța care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri ce vizează una dintre societățile grupului sau care a deschis o astfel de procedură cooperează cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a procedurii ce vizează o altă societate a aceluiași grup sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care cooperarea este oportună pentru a facilita administrarea eficace a procedurii și nu este incompatibilă cu normele care se aplică acestor proceduri. În acest scop, instanțele pot, după caz, să numească o persoană sau un organism care să acționeze în conformitate cu instrucțiunile acestora.
2. Instanțele menționate la alineatul (1) pot să comunice direct sau să își solicite informații ori asistență în mod direct.
3. Cooperarea are loc prin orice mijloc adecvat, inclusiv prin:

- (d) comunicarea de informații prin orice mijloc considerat adecvat de către instanță, cu condiția ca această comunicare să fie gratuită și să respecte drepturile procedurale ale părților și confidențialitatea informațiilor;
- (e) coordonarea administrării și a supravegherii activelor și activităților societăților care fac parte din grup;
- (f) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată;
- (g) coordonarea aprobării protocoalelor.

Articolul 42c

Cooperarea și comunicarea între lichidatori și instanțe

Lichidatorul desemnat în cadrul procedurii de insolvență ce vizează o societate care face parte dintr-un grup cooperează și comunică cu orice instanță care are pe rol o cerere de deschidere a procedurii cu privire la o altă societate a aceluiași grup sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care cooperarea este oportună pentru facilitarea coordonării procedurii și nu este incompatibilă cu normele aplicabile acesteia. În special, lichidatorul poate solicita instanței informații privind procedura care vizează cealaltă societate a grupului sau poate solicita asistență privind procedura în cadrul căreia a fost desemnat.

Articolul 42d

Atribuțiile și calitatea procesuală a lichidatorilor

1. Lichidatorul desemnat în cadrul unei proceduri de insolvență deschise cu privire la o societate care face parte dintr-un grup are dreptul:
 - (h) de a fi audiat și de a participa, în special prin prezența la reuniunile creditorilor, în cadrul oricărei proceduri deschise care vizează o altă societate a aceluiași grup;
 - (i) de a solicita o suspendare a procedurii deschise care vizează o altă societate a aceluiași grup;
 - (j) de a propune un plan de salvare, un concordat sau o măsură comparabilă pentru toate societățile sau numai pentru anumite societăți ale grupului în legătură cu care fost deschisă o procedură de insolvență și de a o introduce în oricare dintre procedurile deschise cu privire la o altă societate a aceluiași grup, în conformitate cu legea aplicabilă în cadrul acestor proceduri și
 - (k) de a solicita orice măsuri procedurale suplimentare în temeiul legii menționate la litera (c) care pot fi necesare pentru a promova salvarea, inclusiv transformarea procedurii.
2. Instanța care a deschis procedura menționată la alineatul (1) litera (b) suspendă procedura, în întregime sau parțial, dacă se dovedește că acest lucru este în beneficiul creditorilor din cadrul acestei proceduri. O astfel de suspendare poate fi pronunțată pentru o perioadă de până la trei luni și poate fi prelungită sau reînnoită pentru aceeași perioadă. Instanța care pronunță

suspendarea poate solicita lichidatorului să ia orice măsură adecvată pentru a garanta interesul creditorilor din cadrul procedurii.”

(46) Se introduce următorul articol 44a:

„Articolul 44a

Informații privind legislațiile naționale în materie de insolvență

1. Statele membre furnizează, în cadrul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială instituită prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului²⁴, cu scopul de a pune informațiile la dispoziția publicului, o descriere a legislației și a procedurilor naționale în materie de insolvență, în special cu privire la aspectele menționate la articolul 4 alineatul (2).
2. Statele membre actualizează aceste informații în mod regulat.”

(47) Articolul 45 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 45

Modificarea anexelor

1. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a modifica anexele A și C, în conformitate cu procedura prevăzută la prezentul articol și la articolul 45a.
2. Pentru a determina o modificare a anexei A, statele membre informează Comisia cu privire la normele lor naționale privind procedurile de insolvență pe care doresc să le includă în anexa A, însoțite de o scurtă descriere. Comisia examinează dacă normele notificate îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 1 și, în caz afirmativ, modifică anexa A prin intermediul unui act delegat.”

(48) Se introduc următoarele articole 45a și 45b:

„Articolul 45a

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute de prezentul articol.
2. Delegarea competențelor menționate la articolul 45 se acordă pe durată nedeterminată, începând cu data intrării în vigoare a prezentului regulament.
3. Delegarea competențelor menționate la articolul 45 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

²⁴ JO L 174, 27.6.2001, p. 25.

- 4.** De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- 5.** Un act delegat adoptat în temeiul articolului 45 intră în vigoare dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la data la care le-a fost notificat actul respectiv sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European cât și Consiliul au informat Comisia că nu formulează obiecții. Termenul se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 45b

Competența de a adopta acte de punere în aplicare

1. Competența de a adopta acte de punere în aplicare este conferită Comisiei în următoarele scopuri:
 - (a) să prevadă interconectarea registrelor de insolvență menționate la articolul 20b și
 - (b) să stabilească și, ulterior, să modifice formularele menționate la articolele 40 și 41.
2. La adoptarea sau modificarea actelor de punere în aplicare menționate la alineatul (1), Comisia este asistată de un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului²⁵.
3. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
4. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.”
- (49) La articolul 46, data de „1 iunie 2012” se înlocuiește cu „... [10 ani de la data intrării în vigoare a regulamentului].”
- (50) Se introduce următorul articol 46a:

„Articolul 46a

Protecția datelor

1. Statele membre aplică Directiva 95/46/CE atunci când prelucrează date cu caracter personal pe teritoriul lor, în temeiul prezentului regulament.
2. Regulamentul (CE) nr. 45/2001 se aplică în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de Comisie în temeiul prezentului regulament.”
- (51) Anexa B se elimină.

²⁵ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la ... [24 de luni de la intrarea în vigoare a regulamentului], cu excepția dispoziției privind informațiile legate de legislațiile naționale în materie de insolvență (articolul 44a), care se aplică de la [12 luni de la intrarea sa în vigoare].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele

FISĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Denumirea propunerii/inițiativei

Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului privind procedurile de insolvență

1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB²⁶

Titlul 33 - Justiție

1.3. Tipul propunerii/inițiativei

- Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune nouă**
- Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune nouă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare**²⁷
- Propunere/inițiativă care se referă la **prelungirea unei acțiuni existente**
- Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune reorientată către o acțiune nouă**

1.4. Obiective

1.4.1. Obiectiv(e) strategic(e) multianual(e) al(e) Comisiei vizat(e) de propunere/inițiativă

Dezvoltarea unui spațiu de justiție; justiție pentru creștere

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e) și activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

Obiectivul specific nr.

Cooperare judiciară în materie civilă și comercială

Activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

33 03

²⁶ ABM (Activity Based Management): gestionarea pe activități – ABB (Activity Based Budgeting): stabilirea bugetului pe activități.

²⁷ Astfel cum sunt menționate la articolul 49 alineatul (6) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

1.4.3. *Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate*

A se preciza efectele pe care propunerea/inițiativa ar trebui să le aibă asupra beneficiarilor vizati/grupurilor vizate.

O mai mare eficiență și transparență a procedurilor transfrontaliere de insolvență.

1.4.4. *Indicatori de rezultat și de impact*

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea punerii în aplicare a propunerii/inițiativei.

--

1.5. Motivul (motivele) propunerii/inițiativei

1.5.1. *Cerințe de îndeplinit pe termen scurt sau lung*

Revizuirea Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență

1.5.2. *Valoarea adăugată a implicării UE*

--

1.5.3. *Învățăminte desprinse din experiențele anterioare similare*

--

1.5.4. *Coerența și posibila sinergie cu alte instrumente relevante*

--

1.6. Durata acțiunii și impactul financiar al acesteia

Propunere/inițiativă pe **durată determinată**

- Propunere/inițiativă în vigoare din [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA
- Impact financiar din AAAA până în AAAA

➤ Propunere/inițiativă pe **durată nedeterminată**

- punerea în aplicare cu o perioadă de demarare de la data adoptării regulamentului
- urmată de o perioadă de funcționare în regim de croazieră.

1.7. Modul (modurile) de gestionare preconizat(e)²⁸

➤ **Gestiune centralizată directă** de către Comisie

Gestiune centralizată indirectă, cu delegarea sarcinilor de execuție:

- agențiilor executive
- organismelor instituite de Comunități²⁹
- organismelor publice naționale/organismelor cu misiune de serviciu public
- persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în temeiul titlului V din Tratatul privind Uniunea Europeană, identificate în actul de bază relevant în sensul articolului 49 din Regulamentul financiar

Gestiune partajată cu state membre

Gestiune descentralizată împreună cu țări terțe

Gestiune în comun cu organizații internaționale (*a se preciza*)

Dacă se indică mai multe moduri de gestionare, se furnizează detalii suplimentare în secțiunea „Observații”.

Observații

Numai interconectarea registrelor de insolvență (partea care privește interconectarea centrală) va avea un impact financiar asupra bugetului UE.

Registrele de insolvență vor fi conectate prin portalul european e-justiție care servește ca punct central de acces electronic public la informațiile din sistem (cf. articolul 20b din propunere)

²⁸ Explicațiile privind modurile de gestionare, precum și trimerile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

²⁹ Astfel cum sunt menționate la articolul 185 din Regulamentul financiar.

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare

A se preciza frecvența și condițiile aferente acestor dispoziții.

--

2.2. Sistemul de gestiune și control

2.2.1. Riscul (riscurile) identificat(e)

--

2.2.2. Metoda (metodele) de control preconizată (preconizate)

--

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate.

--

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare de cheltuieli existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul cheltuielilor	Contribuție			
	Numărul [Descriere.....]	Dif./Nedif. ⁽³⁰⁾	Țări AELS ³¹	Țări candidate ³²	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul financiar
[3]	[33.0301] [programul „Justiție”]	Dif./	NU	NU	NU	NU

- Noile linii bugetare a căror creare se solicită

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul cheltuielilor	Contribuție			
	Numărul [Rubrica.....]	Dif./Nedif.	Țări AELS	Țări candidate	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul financiar
[3]	[XX.YY.YY.YY]		DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

³⁰ Dif. = credite diferențiate/Nedif. = credite nediferențiate

³¹ AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

³² Țările candidate și, după caz, țările potențial candidate din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

milioane EUR (cu 3 zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual:	Numărul	[Rubrica 3.....]
---	----------------	------------------

DG: JUST			Anul 2014 ³³	Anul 2015	Anul 2016	Anul 2017	Anii 2018, 2019, 2020			TOTAL
• Credite operaționale										
33.0301	Angajamente	(1)	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
	Plăți	(2)	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
Numărul liniei bugetare	Angajamente	(1a)								
	Plăți	(2a)								
Credite cu caracter administrativ finanțate from the envelope for specific programmes ³⁴										
Numărul liniei bugetare										
TOTAL credite pentru DG JUST	Angajamente	= 1 + 1a + 3	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
	Plăți	= 2 + 2a +3	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000

³³ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

³⁴ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
	Plăți	(5)	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe		(6)								
TOTAL credite în cadrul RUBRICII 3 din cadrul financiar multianual	Angajamente	=4+ 6	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
	Plăți	=5+ 6	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000

În cazul în care propunerea/inițiativa afectează mai multe rubrici:

• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)								
	Plăți	(5)								
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe		(6)								
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 4 din cadrul financiar multianual (suma de referință)	Angajamente	=4+ 6	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
	Plăți	=5+ 6	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000

Rubrica din cadrul financiar multianual:	5	„Cheltuieli administrative” – nu se aplică
---	----------	--

milioane EUR (cu 3 zecimale)

		Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			TOTAL
DG: <.....>									
• Resurse umane									
• Alte cheltuieli administrative									
TOTAL DG <....>	Credite								

TOTAL credite în cadrul RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)								
---	--------------------------------------	--	--	--	--	--	--	--	--

milioane EUR (cu 3 zecimale)

		Anul N ³⁵	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			TOTAL
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 5 din cadrul financiar multianual	Angajamente	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
	Plăți	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000

³⁵ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ➤ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

Credite de angajament în milioane EUR (cu 3 zecimale)

Obiective și realizări	↓	Tipul realizării ³⁶	Costul mediu al realizării	Anul N		Anul N+1		Anul N+2		Anul N+3		A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)				TOTAL			
				REALIZĂRI															
				Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri
OBIECTIV SPECIFIC nr. 1 ³⁷ Cooperare judiciară în materie civilă și comercială																			
- Realizare	Întreținerea interconectării registrelor de insolvență	214 300	150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000								1 500 000		
- Realizare																			
- Realizare																			
Subtotal obiectivul specific nr. 1			150 000	150 000	200 000	200 000	250 000	250 000	300 000								1 500 000		
OBIECTIVUL SPECIFIC nr. 2...																			
- Realizare																			

³⁶ Realizările se referă la produsele și serviciile care vor fi furnizate (de ex.: numărul de schimburi de studenți finanțate, numărul de km de străzi construite etc.).
³⁷ Conform descrierii din secțiunea 1.4.2. „Obiectiv(e) specific(e)...”

Subtotal obiectivul specific nr. 2																
COSTURI TOTALE		150 000		150 000		200 000		200 000		250 000		250 000		300 000		1 500 000

3.2.3. *Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ*

3.2.3.1. Sinteză

- ➤ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite administrative

3.2.3.2. Necesarul de resurse umane estimat

- ➤ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane

3.2.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*

- ➤ Propunerea/inițiativa este compatibilă cu cadrul financiar multianual pentru perioada 2014-2020.

3.2.5. *Participarea terților la finanțare*

- ➤ Propunerea/inițiativa nu prevede cofinanțare din partea terților

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- ➤ Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.

--